

Desillusies van een linksdenkende Nederlandse Jood

Ik was altijd een gematigd linkse (PvdA, D66) Nederlandse Jood, die oprecht geloofde in een vreedzame coëxistentie, ooit, tussen Joden en Palestijnen in een 2-statenoplossing.

De Hamas-pogrom van 7 oktober heeft mijn wereldbeeld geschokt, zowel als Nederlander, als linkse burger, als Jood, en eigenlijk als mens, want ik vind het steeds moeilijker nog te blijven geloven in het goede in de (meeste) mensen.

Natuurlijk, barstjes waren er al wel eerder in mijn wereldbeeld gekomen. Het niet leren uit de geschiedenis bijvoorbeeld, blijkt uit de laffe houding van 'het westen' op de brute Russische inval in Oekraïne waar een volk dapper vecht voor zijn vrijheid en feitelijk ook voor de onze.

Een ander barstje was mijn frustratie over het niet tot stand komen van een vrede tussen Israël en Palestijnen. Door onwil van de Palestijnse leiding, sabotage door extreemrechts Israël tot in de regering toe, het missen of doelbewust versjteren van kansen (Oslo, plan Clinton) door corrupte Palestijnse leiders, gretig gebruikt door religieuze fanaten in Israël. Feit is dat er een Palestijnse staat zou zijn geweest in Gaza, op de Westbank en delen van Israël, met Oost-Jeruzalem als hoofdstad, als Yasser Arafat begin deze eeuw 'Ja' had gezegd i.p.v. de zoveelste kans te missen.

De pogrom van 7 oktober schokte mijn wereldbeeld in meerdere opzichten. Dat 80 jaar na de holocaust weer zulke gruwelijke wreedheden tegen vreedzame Joodse gezinnen, feestende jongeren, kinderen, vredesactivisten konden plaatsvinden, hield ik al niet voor mogelijk. Maar dat al daags na deze afschuwelijke gebeurtenis — wereldwijd! — de eerste tekenen van enige compassie kantelden en 'men' zich richtte tegen Israël, 'dat niet moest overreageren' terwijl duizenden gezinnen getroffen waren, 1200 mensen een gruwelijke dood stierven en 250 ontvoerd en onder gejuich van Gazaanse burgers werden rond gevoerd, kortom: dat kleine volkje zwaar getraumatiseerd was.

Israël moest zich 'inhouden', zonder dat er enig begrip was voor trauma, verdriet en de wens om 250 ontvoerde familieleden veilig terug te brengen. Let wel: ik heb het niet over hoe het conflict dat zich in daarop volgende maanden ontwikkelde, maar over direct na 7 oktober. Joden wereldwijd, zichzelf ook altijd met elkaar verbonden wetend als 'soort familie' (misjpoge), waren geschokt door wat gebeurde in dat piepkleine landje, met hun familie, vrienden en bekenden. Maar al snel ervoeren zij dat 'de wereld' alle Joden, dus ook hen, verantwoordelijk hield voor iedere daad van vergelding door Israël, en voor waarmee de zoektocht naar gegijzelden gepaard ging. Zelden hield men Hamas verantwoordelijk, dat elk moment de oorlog kon stoppen door de gegijzelden vrij te laten.

Als Nederlander zag ik met afgrijzen hoe in het land en door het volk dat tijdens de holocaust wellicht de meest 'succesvolle' handlanger van de nazi's was, het antisemitisme heftig oplaaide. Mij zijn dingen toegeschreeuwd waarvan ik dacht dat die na WO II vol schaamte 'opgeborgen' waren.

Als gematigd linkse burger zag ik in partijen, waarop ik in het verleden stemde, onverholen Jodenhaat opkomen naast een volstrekt begriploze houding richting

Israël en de Joodse gemeenschap. En dat getolereerd door een partijleiding die beter zou moeten weten.

Als Jood, merk ik, zoals vele Joden wereldwijd, voel ik me in deze 10 maanden 'Joodser' geworden, vanuit het besef dat wij kennelijk voor velen nooit echt acceptabel zijn. De Jodenhaat manifesteert zich bijna overal, maar vooral bij extreemrechts, (extreem)links en bij radicale islam. Wel was en is het vaak hartverwarmend om te ervaren dat er een groep mensen is, vaak maar niet uitsluitend christelijk, die zich onomwonden rond de Joden scharen; iets wat ik meer vanuit politiek en overheid had verwacht.

Maar waar sta ik nu?

Veel van mijn idealen zijn de laatste maanden vermorzeld. En deze week begroeven PLO en Hamas in China de strijdbijl en kwamen overeen dat Hamas zal opgaan in de PLO, en daarmee de Palestijnse Autoriteit. Uiteraard: of dat beklijft, is maar de vraag, want Hamas is islamitisch en PLO seculier. Maar toch: Hamas is kennelijk – ondanks alle begane gruwelijkheden – acceptabel voor de PLO en voor 'de Palestijnen' die, blijkens opiniepeilingen, in overgrote mate Hamas steunen.

Voor mij valt hiermee iedere grond weg onder het ideaal van een 2-statenoplossing, want met wie zou daarover gesproken kunnen worden, overeenkomsten gesloten?

Het wordt tijd voor een volgende fase. Wellicht moeten Gaza en Westbank maar geannexeerd worden, met beëindiging van het bezettingsregime, een grote mate van Palestijnse autonomie, maar ook een forse 'denazificatie' van onderwijs en bestuur. En geef de Palestijnen uitzicht op volledige burgerrechten binnen de Palestijnse autonome entiteit, die bevoegd is over alle zaken buiten defensie en deels openbare orde. Laat zo langzamerhand 'organische weg' maar een soort 'federatie' ontstaan op civiel vlak.

Maar treedt hard op tegen verzet en terreur.

Hopelijk ontwikkelen de Palestijnen zich zo richting hun Arabische broeders binnen Israël, die voor het overgrote deel modelburgers zijn; volwaardig lid van de Israëlische samenwerking.

Een zelfstandige Palestijnse staat? Kansloos.

Eric